

Psalms 147 (146-147) /wg BT wyd. 4/

¹ <Alleluja>.

Dobrze jest grać naszemu Bogu,
wdzięcznie jest nucić pieśń pochwalną.

² Pan buduje Jeruzalem,
gromadzi rozproszonych z Izraela;

³ On leczy złamanych na duchu
i przewiązuje ich rany.

⁴ On liczbę gwiazd oznacza,
wszystkie je woła po imieniu.

⁵ Pan nasz jest wielki i zasobny w siły,
mądrość Jego jest niewypowiedziana.

⁶ Pan dźwiga pokornych,
a poniża występnych aż do ziemi.

⁷ Śpiewajcie pieśń dziękczynną Panu,
grajcie Bogu naszemu na harfie.

⁸ On niebo okrywa chmurami,
deszcz przygotowuje dla ziemi;
sprawia, że góry wypuszczają trawę
<i zioła, by ludziom służyły>;

⁹ On daje pokarm bydłu,
pisklętom kruka to, o co wołają.

¹⁰ Nie kocha się w sile rumaka;
nie ma też upodobania w goleniach męża.

¹¹ Podobają się Panu ci, którzy się Go boją,
którzy wyczekują Jego łaski.

¹² Chwal, Jerozolimo, Pana,
chwal Boga twego, Syjonie!

¹³ Umacnia bowiem zawory bram twoich
i błogosławi synom twoim w tobie.

¹⁴ Zapewnia pokój twoim granicom,
nasyca ciebie najlepszą pszenicą.

¹⁵ Na ziemię zsyła swoje orędzie,

mknie chyżo Jego słowo.

¹⁶ On daje śnieg niby wełnę,

a szron jak popiół rozsiewa.

¹⁷ Ciska swój grad jak okruchy chleba;

od Jego mrozu ścinają się wody.

¹⁸ Posyła słowo swoje i każe im tajać;

każe wiać swemu wiatrowi, a spływają wody.

¹⁹ Obwieścił swoje słowa Jakubowi,

Izraelowi ustawy swe i wyroki.

²⁰ Żadnemu narodowi tak nie uczynił:

o swoich wyrokach ich nie pouczył.

Alleluja.

Alleluja. Dobrze jest grać naszemu Bogu. Pochwalny gatunek psalmu 147 sygnalizują wezwania do uwielbienia Boga piękną grą na instrumentach i śpiewem. Takie wezwanie rozpoczyna ten psalm, jak również powraca w trakcie utworu (w. 7). Jest jeszcze jedno, odmienne w swym sformułowaniu, bo skierowane do Jerozolimy, czyli do jej mieszkańców, reprezentujących całość ludu Izraela (w. 12). Jak najbardziej jest ono na miejscu, ponieważ już na początku tego hymnu psalmista wspomniiał Miasto Święte (w. 2), a w następnych wersach kilka razy wymienił Boże dobrodziejstwa okazane ludowi Izraela.

Pan buduje Jerozalem. Temat odbudowy Jerozolimy może wskazywać na czasy po niewoli babilońskiej (koniec VI w. przed Chr.). O rzeczywistych pracach świadczy jedynie wzmianka o umocnieniu bram miasta, co jednocześnie łączy się z tematem skutecznej obrony, którą zapewniają nie tyle mury, co Bóg Izraela. W znaczeniu symbolicznym „odbudowa” to powrót ludu Izraela z niewoli, pokrzepienie na duchu tych, którzy stracili nadzieję, i zapewnienie pożywienia.

On liczbę gwiazd oznacza. Psalmista tym wyrażeniem podkreśla potęgę Boga Stwórcy i Pana Wszechświata. Wśród motywów uwielbienia pojawiają się wielokrotnie oznaki stwórczej mocy Boga i Jego mądrości. To Pan daje deszcz dla ziemi, aby rodziła trawę dla bydła (w. 8), a pszenicę dla ludzi (w. 14). Zimą sprawia, że pojawiają się śnieg, szron, grad i mróz, co ścina wodę, a wiosną ciepły wiatr powoduje odwilż i znów płyną strumienie wody.

Obwieścił swoje słowa Jakubowi. Psalm kończy się wspomnieniem dobrodziejstwa okazanego przez Boga ludowi Izraela, którego wybrał spośród narodów. To jemu w szczególny sposób dał się poznać, z nim zawarł przymierze, jemu dał prawo, pouczenie i obietnice. Aż do czasów

przyjścia Jezusa Chrystusa, w którym Boże zbawienie i Nowe Przymierze zostały darowane już nie tylko Izraelowi, ale wszystkim ludom i narodom. Syn Boży działa w jedności z Ojcem, dlatego i On jest Królem wszechświata i Odkupicielem.

Boże, Stwórco świata i Jego Odnawicielu, zawsze wierny swojej miłości do człowieka, którego stworzyłeś i odkupiłeś, uwielbiamy Twoje święte imię. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv